

Topzeiler Schmitter gaat voor goud bij zijn derde Paralympics

Een ongeremde passie voor sport

Door Mike Boeschoten

Voor Thierry Schmitter (43) moeten de Paralympische Spelen van Londen de kroon worden op zijn glansrijke carrière als topzeiler in de 2.4mR-klasse. Hoewel de atleet al de nodige successen kent, is zijn sportieve honger nog lang niet gestild. 'Het is een levensbehoefte mezelf altijd te overtreffen'.

Schmitter werkt sinds 2000 als patentbeoordelaar voor het Europees Octrooibureau in Rijswijk. Hij voelt zich er als een vis in het water. "Het is technisch uitdagend en leuk om trends te ontdekken voordat ze op de markt komen. En van de sociale contacten geniet ik hier ook. Het is een heel internationale organisatie". Dat laatste blijkt wel als Schmitter in zijn rolstoel door de lobby van het kantoorpand aan de Patentlaan rijdt. Na een onderonsje met drie Franse collega's, switcht hij enkele ogenblikken later moeiteloos naar het Engels. "Mensen zijn hier verplicht drie talen vloeiend te spreken. Ja, ik spreek hier soms wel vier talen op een dag. Op een gegeven moment weet je niet beter".

Maar de talenknobbel van Schmitter en de liefde voor zijn werk vallen misschien wel in het niet bij zijn ongeremde passie voor het bedrijven van sport. Het liefst doet hij dat elke dag, en dan zo fanatiek mogelijk. "Volgens mij is het een levensbehoefte om mezelf altijd te overtreffen. Om de limiet op te zoeken. Dat zijn karaktertrekken die niet vervagen naarmate je ouder wordt. Helaas, of gelukkig", lacht de topzeiler. "Ik zie het aan mijn vader, die nu gepensioneerd is. Hij sport nog meer dan ik, is altijd buiten. Wandelen in de bergen, skiën, reizen. Ik heb het niet van een vreemde".

Lawine

Dat laatste is een understatement van jewelste. De continue drang naar sport en presteren erfde Schmitter van zijn oude heer. Van hem kreeg hij al op jonge leeftijd les in windsurfen en catamaranzeilen. In 1983, toen Schmitter slechts veertien jaar oud was, nam hij samen met zijn vader deel aan de grootste catamaranwedstrijd ter wereld: de Ronde van Texel. Behalve zeilen besteedde Schmitter in zijn jeugd ook veel tijd aan extreem skiën en bergbeklimmen. Zo nam hij onder meer deel aan meerdere klimexpedities in de Kaukasus, waarbij hij in 1995 deel uitmaakte van de Nederlandse K2 Expeditie. Ook beklom hij de Shishapangma (8.053 meter) in Tibet. Steeds meer leek het erop dat Schmitter net als zijn vader berggids zou worden, zijn ultieme droom. Maar op 29 november 1998

sloeg het noodlot toe toen hij tijdens het beklimmen van een bevroren waternival werd meegesleurd door een lawine en een complete dwarslaesie opliep.

Na zeven maanden in een Zwitsers revalidatiecentrum knokte Schmitter zich langzaam terug in de maatschappij en herontdekte hij de zeilsport in de vorm van de 2.4mR Paralympische klasse. Na diverse World Cups en andere internationale wedstrijden maakte Schmitter in 2004 voor het eerste kennis met het Olympische circus in het Griekse Athene. Met het behalen van een bronzen plak werd die kennis-making bepaald geen onaangename. Vier jaar later in Peking eindigde hij als vijfde.

Met Londen wacht voor de in Frankrijk geboren Schmitter nu zijn derde deelname aan de Paralympische Spelen namens Nederland. Warm of koud wordt hij daar inmiddels niet meer van. "Ik laat mij niet gek maken door de stempel 'Paralympics'".

Dopingcontrole

Ik benader het heel nuchter. De Spelen zijn meer een last. Er is zo veel ruis om de wedstrijd zelf. Er is een hoop extra beveiliging, de appartementen zijn vaak ver weg van de haven. Je moet je echt conformeren. Je mag je normale kleding niet dragen vanwege reclame en elk uur moet ik in verband met dopingcontrole laten weten waar ik uitgang. De zogenaamde whereabouts zijn dat. Ik word af en toe helemaal gek. Het gaat om het zeilen toch?"

Maar Schmitter wil er vooral niet te zwaar aan tillen. Hij is blij het leven van een topsporter te kunnen leiden, maar het neemt zijn leven niet totaal in beslag. "Ik ben niet afhankelijk van de Paralympics. Dat is voor andere sporters misschien anders. Ik werk hier, maar benader mijn sport als een topsporter. Het blijft iets wat ik kan doen, omdat mijn omgeving het toelaat. Ik heb het geluk dat ik een super goede baan heb, met heel veel flexibiliteit. Ik krijg de ruimte om mijn intrinsieke levensbehoefte te vervullen. In 2012 ben ik meer dagen aan het zeilen dan aan het werken. Ik heb denk ik maar zeventig dagen achter mijn bureau gezeten".

Egoïstisch

Of het strakke Olympische trainings-schema hem wel eens te veel wordt? "Soms ja, als ik met mijn kindertjes thuis ben. De volgende dag heb ik dan weer zin om enorm hard te zeilen. Dat blijft in mijn hoofd zitten. Ik ben anders dan de gemiddelde vader. De verhouding is dat ik meer met mezelf bezig dan met het gezin. Je kunt het als egoïstisch

zien, maar ik probeer het wel in balans te houden en te zorgen dat iedereen om mij heen tevreden is. Dat gaat niet zonder discussies".

In februari van dit jaar kreeg Schmitter met zijn tweede vrouw een tweeling. Ook daar gaat veel tijd in zitten, maar hij weet het tot nu toe allemaal vol te houden. "Het is niet heel erg handig om aan dit soort dingen te beginnen in een Olympisch jaar, dat is duidelijk. Maar kinderen krijgen kan bij vrouwen niet tot elke leeftijd. Dan vind ik dat de Paralympische Spelen ondergeschikt is aan een kinderwens. Maar het is best wel zwaar. Een kwestie van alle ballen tegelijkertijd in de lucht proberen te houden. Gelukkig ondersteunt mijn vrouw mij daarin".

Na Londen wil Schmitter het zeilen op een lager pitje zetten. Maar helemaal stoppen? Nee, dat is iets te veel van het goede. "Dit is niet mijn laatste kunstje. Wedstrijdzeilen blijf ik doen. Maar dan met mijn eigen programma. Niet een programma waarbij het uiteindelijke doel de Paralympics is en ik verantwoording moet afleggen. Of dit mijn laatste Paralympische Spelen wordt? Voor even wel. Ik wil er wel één of twee overslaan, er voor mijn kinderen zijn in de beginjaren. Dan is de fysieke aanwezigheid van een vader en moeder erg belangrijk. Daarna kom ik terug. Deze sport is niet zo fysiek. Als ik straks zestig ben, zou ik alsnog kunnen meedoen".

Schmitter tijdens de Trofeo Princesa Sofia. 'Ik beschouw mezelf wel als iemand die anderen kan inspireren'. ► Foto: Thom Touw